

Και μὰς λέει σοβαρά,
ψηροφόρε μασκαρά,
πῶς καιρὸς ἐπέστη τώρα
τῆς Ἠπειροῦ μας τὰ μέρη
νὰ τὰ δώσωμε' στὸ Βλιώρα
τὸ νομοταγὲς λιμερί.

Φ. — Ἐγίνες πολλὸ μουρμούρης
καὶ μὲ χολοσκῆς οὐγνάκις...
Ἄκουσε... λάδς, Μερκούρης,
ἄκουσε: μὲ πᾶ, Μπενάκης.

Μὲ τὰ τέσσα μὰς δεινὰ
διέλου δὲν εὐθύμησα...
ἔχομ' ἐκλογαῖς ξανὰ...
πῶς τῆς ἐπαθύμησα.

Ἄς σιγκώσωμ κεφάλι:
κι' ἔχομ' ἐκλογαῖς καὶ πάλι,
ἔρχεται καὶ Καρναλάλι.

Θέλω μὲς' οὐτὴν νημεῖα
κάποια νέα τρικυμῖα,
πρὸ καλπῶν νὰ παραλάσω.

Θέλω λίγο νὰ τὸ τσοῦξω
καὶ Μερκούραρος νὰ σκοῦξω,
καὶ σὰν τράγος νὰ βελάσω.

Π. — Εὐρωπαῖον ἀκινάκης
φθαίρει βλάστησιν ἀρούρης...
Φ. — Ἰπὲς μου σύμπα μὲ Μπενάκης,
νὰ σοῦ πᾶ: μὲρ μὲρ Μερκούρης.

Π. — Γεννᾶ νέας συγκινήσεις
ἀπαστράπτουσα ρομφαῖα...
Φ. — Τὸν Τσὶν Τσὸν μὴ λησιμονήσης
καὶ τὸν Ράλλη τὸν βαφέα.

Π. — Θρήνοι μὲ ζυπνοῦν ὄξεις
κι' ἕνα νέο βογγητό...
Φ. — Λένε πῶς κι' ὁ Τουφεξῆς
ἔχει ρεῖμα δυνατό.

Δυνατὸς κι' ἕκαιος στέκει,
κόσμος καὶ γι' αὐτὸν μιλᾷ,
καὶ φινάξουσε πολλοί:
Τουφεξῆς, τοῦ τοῦ τουφεκί.

Κι' οἱ δύο ποῦχουν κάλλη γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ Δήμου
κι' οἱ δὲ μοιραῖες εἶναι κουμπάρου μου, δικοί μου.

Π. — Ἐλκαί μ' αὐτὸ τί βγαίνει,
κάρα μπουμπουνισμένη;

Φ. — Κακὸς ψυχρὸς σου φλόρος...
δὲν θέλω, βρέ, μ' ἔμένα.

νᾶχη κανεῖς κουμπάρος
παράπονο κανένα.

Κι' οἱ δύο κάνουν κρότο
καὶ τοῦς γνωρίζουν ἔλοι,
Σπύρο τὸν λὲν τὸν πρῶτο,
τὸν δεῦτερο Μανώλη.

Π. — Στὰ μέρη τῆς Ἠπειροῦ κῦττα τὸν Γκέγκη, νάνε,
μὲ σφιγγὸς μακαλλάρης...

Φ. — Τί δύσκολος ἦ θέσις θεῶ κάλλαις, μπρὸς σου νάναι,
θεῶ Δημάρχοι κουμπάρου.

Π. — Ἀλλ' θεία τί μαθαίνεις καὶ γιὰ τὸν Τζουλιάνο;
Φ. — Μὲ τούτους τοὺς κουμπάρους δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι
παράποτε στωμῖλοι
μοῦ θίνουσε πολλαῖς
γιὰ τούτους συμβουλαῖς.

Καὶ μὲ σπρώχουν ἄρον ἄρον,
καὶ τὸν ἕνα λιθαινίζω
καὶ τὸν ἄλλο προσκυνοῦ.

Μεταξὺ τῶν θεῶ κουμπάρων
στέκομαι καὶ βασαινίζω
τὸ μαλακό μου τὸ στενά.

Νὰ λύσω τέτοιο πρόβλημα πῶς εἶναι θὰ μπορέσω;
λέγε καὶ σύ, ποῦ φαίνεσαι ὅτὰς σκέψεις σου δυσκοιλίας...
στενοχωροῦμαι, δυσφορῶ, καὶ στέκομ' ἐν τῇ μέσῳ
Σπυριθῆνος κι' Ἐμμανουήλ ὡσὰν Ἐμμανουήλιος.

Αὐτὰ μοῦ τὰ σκαρόνει μὲ φούρια τοῦ Λευτέρη,
κι' ἂν τούτος τὸν Μπενάκη δὲν εἶχε καταφέρει
κάλλη κι' αὐτὸς Δημάρχου ὅτῃς ἐκλογαῖς νὰ βάλῃ,
ἐγὼ δὲν θάχα τώρα σκοτούραϊς στὸ κεφάλι.

Τί σύμπτωσις μοιραία!... μὲ κάνει νὰ σαστίσω,
ἐν τούτοις ἔπως ἔπως
χρειάζετ' ἕνας τρόπος,
ποῦ καὶ τοῦς θεῶ κουμπάρους νὰ τοῦς εὐχαριστήσω.

Γι' αὐτοὺς τὴν κούτρα μου κτυπῶ,
ξυλένε πελεκιάνο,
μὰ' σ' ἄλλο φύλλο θὰ σοῦ πᾶ
τί σκέπτομαι νὰ κάνω.

Καὶ καμώσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κουτσόκορος ὁ Δημήτριος, γιαντρός ἐκ τῶν ἐγκρίτων,
κι' Ἑλένη Πι Σινδοινῶ, κόρη μεστή χαρίτων,
ποῦχε πατέρα τῶν Μουσῶν θεράποντα γενναῖον,
ἐστῆφθησαν μ' εὐλογητοῦς σταφάνους Ἰμεναῖον.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐπέυχετ' ὅτὸ διαλεκτὸ ζευγάρι
καθένα τῆς ζωῆς καλὸ καὶ θελγητρο καὶ χάρι.